

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i borgerlig straffelov (om løsladelse på prøve m. v.).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1269, fremsættelsen i tidenden sp. 2488).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Edel Saunte: Dette lovforslag synes mig at løse et af de praktiske problemer, som længe har beskæftiget folk, der arbejder i straffelovgivningens tjeneste. Det er givet, at den nuværende formulering af bestemmelsen om prøveløsladelse ofte har virket uheldigt. Den er meget stiv i sin udformning, og hvis man, således som det foreslås her, kunne nå frem til større frihed i bedømmelsen af, hvornår prøveløsladelse kan finde sted, er der for mig ingen tvivl om, at man vil kunne hjælpe resocialiseringen et godt stykke fremad. Jeg kan altså som helhed sige, at det efter min mening er et forslag, som vil tjene samfundet og de mennesker, der forser sig imod samfundets love, til lige megen gavn.

Når jeg har sagt dette, vil jeg også gerne have lov til at sige følgende. Blandt jurister, ikke mindst blandt de høje ministeriers embedsmænd, kommer man meget ofte med nedsættende bemærkninger om folketingets evne til klart og tydeligt at forme en lovtæst; men jeg tror alligevel, man skal lede længe efter en lovtæst, formet af folketinget, som er så komplet uforståelig som § 3 i det foreliggende lovforslag. Selv trænede jurister bliver nødt til at efterse bemærkningerne til lovforslaget for blot at gætte, hvad der egentlig kan være meningen med denne paragraf. Det mystiske ord „dette“, hvormed man afslutter det foreslåede nye stk. 5, er ganske uforståeligt for almindelige mennesker, og jeg tror, folketinget må have lov til at sige, at der har ministeriets embedsmænd været mindst lige så uheldige, som vi nogen gang har været. Jeg håber, vi vil være i stand til i et udvalg at finde en formulering, der dog er nogenlunde forståelig for almindelige mennesker.

§ 6 i lovforslaget går ud på, at borgerlig straffelovs § 289 ophæves. Jeg tror, dette er rigtigt. Jeg tror, at det pågældende tilsyn kun har været til gene for folk og i

virkeligheden aldrig til gavn. Det er muligt, det kan være til politimæssig behagelighed; jeg skal ikke bestride, at man på den måde kan holde kontakt med folk, der har været flere gange straffet; men jeg tror bestemt, at man derved forringer deres mulighed for at falde til i samfundet. Det er utallige gange, man som forsvarer hører folk komme og klage over denne bestemmelses praktisering. Utallige gange er folk, som har prøvet at skaffe sig et ærligt erhverv efter udstået straf, blevet jaget væk fra deres stillinger på grund af denne anmeldelsespligt. Det kan gå i København, hvor folk kan anmelde sig, uden at hele byen ved det, men så snart vi kommer ud i en mindre samfundsdal, vil resultatet uvægerligt blive, at hele byen snakker om det og spørger: Hvad skal han der — hvad skal hun der? Derfor tror jeg, at hvis det virkelig er vor mening, at resocialiseringen skal komme til at betyde noget, må vi af med denne bestemmelse, og jeg takker meget for lovforslagets § 6 om, at den skal ophæves — den paragraf er jo så klar og letforståelig.

Helga Pedersen: Bestemmelserne i §§ 1—5 i det foreliggende lovforslag bør vurderes under hensyntagen til den udvikling i fængselsvæsenet eller — om man vil — i fangebehandlingen, som har fundet sted i den sidste snes år og da navnlig i tiden efter den anden verdenskrigs slutning.

Kun de færreste af dem, der ikke gennem deres daglige arbejde har forbindelse med fængselsmyndighederne og disses arbejde, er imidlertid fortrolige med den ændring i behandlingsmetoderne, som har fundet sted, og det kan ved en lejlighed som denne, hvor et bredt kendskab til forholdene var ønskeligt, forsåvidt beklages, at hele vort fængselsvæsen, om jeg så må sige, er næsten ukendt i lovgivningen og hviler på regler, der er givet ved kgl. anordninger, bekendtgørelser og cirkulærer fra administrationen og som sådanne i det store og hele er ukendte for den lovgivende magt.

Den moderne fangebehandling — resocialiseringsbestrebelsene, som man kalder det — er jævnligen blevet kritiseret, men jeg tror alligevel, den har stået sin prøve, og at flertallet af befolkningen i dag anerkender dens nødvendighed og hensigtsmæssighed. Således også i mit parti, og vi vil derfor